

směru, že by určité nedostatky volebního řízení a jeho výsledku mohly býti uplatňovány jen voliči určité skupiny voličů. Dlužno proto míti za to, že stížní právo voličů určité kategorie není obsahově omezeno, takže každý volič může uplatňovati kterékoliv závady při volbě sběhlé a může zejména každý volič bez ohledu na svou skupinovou příslušnost vytýkati, že nebyl dodržen předpis § 7 zák. o záv. výborech, nebyl-li zvolen aspoň jeden člen záv. výboru ze skupiny menšinové.

Nař. rozhodnutí spočívající na opačném právním názoru je nezákonné a bylo je zrušiti podle § 7 zák. o ss, aniž bylo zapotřebí, aby se nss zabýval druhou na spor uvedenou otázkou, zda st-l jako úředník obecního podniku přece jen podle § 8 zák. o záv. výborech nepatří do skupiny zřízenců, ježto podléhal by pensijní povinnosti podle § 1 zák. č. 89/1920 Sb., kdyby z pojistné povinnosti nebyl vyňat podle § 2 odst. 1 bodu 3 téhož zák. jako zaměstnanec podniku provozovaného nuceným svazkem územním, neboť, jak svrchu uvedeno, pro legitimaci st-le je úplně irelevantní, zda byl zřízencem či dělníkem. Podle zák. o záv. výborech záleží jedině na tom, zda byl oprávněným voličem. Že však st-l byl oprávněným voličem je mimo spor, neboť jak žal. úřad tak st-l i výbor volební souhlasně od toho vycházejí.

### Č. 11.283.

**V á l e č n í p o š k o z e n c i:** Nárok na důchod invalidní není uplatněn u příslušného úřadu, byl-li uplatněn u okresní vyživovací komise.

(Nález ze dne 17. května 1934 č. 10.221.)

V ě c: Valentin K. v P. (adv. Dr. Emanuel Mimra z Prahy) proti ministerstvu sociální péče (odb. r. Dr. Vojt. Elsnic) o invalidní důchod.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: — — — — Nař. rozhodnutím byla žádost st-lova o invalidní důchod v pořadí instancí zamítnuta, ježto st-l uplatnil nárok svůj až po uplynutí v zákoně stanovené lhůty, takže nárok ten zanikl promlčením.

Stížnost nepopírá, že nárok v zákonné lhůtě neuplatněný promlčením zaniká, namítá však, že st-l svůj nárok uplatnil včas, a dovozuje z toho nezákonnost nař. rozhodnutí. Tvrdí především, že st-l již dne 14. července roku 1920 u okresní vyživovací komise na Král. Vinohradech o invalidní důchod se hlásil. Proti vývodům nař. rozhodnutí, že tato přihláška, byvši učiněna u nepřísušného úřadu, nemůže promlčení nároku st-lova státi v cestě, namítá stížnost, že v době podání přihlášky té nebyla v polit. okresu Král. Vinohrad, v jehož obvodě st-l bydlel, řádně zřízena okresní úřadovna pro péči o válečné poškozence, takže podle § 26 zák. č. 142/20 Sb. k přijetí přihlášky, nárok st-lův uplatňující, byla příslušna osp na Král. Vinohradech. Součástíkou této byla okr. vyživovací komise a stačilo tedy podání přihlášky u té, když zákon v cit. ustanovení mluví o polit. úřadu I. stolice, a oddělením jeho byla i komise vyživovací. Ale názor stížnosti, že okr. vyživovací komise byla identickou

s politickým úřadem I. stolice, že byla jeho oddělením či součástí, je zcela mylný. Okr. vyživovací komise jsou veřejnými úřady (§ 7 poslední odstavec zák. č. 530/19 Sb.), podléhajícími min. vnitra. Nejsou však součástí neb oddělením okr. politického úřadu I. stolice, nýbrž úřady samostatnými. Skutečnost, že jejich předsedou je přednosta politického úřadu I. stolice, nestačí k závěru, že jsou pouhou součástí tohoto úřadu, když citované ustanovení za veřejné úřady je prohlašuje a citovaný zákon neustanovuje, že jsou součástí politického úřadu I. stolice. Proto je mylný názor stížnosti, že uplatnění nároku na důchod invalidní podle zák. o válečných poškozcích, které se stalo u okr. vyživovací komise, je přihláškou učiněnou u politického úřadu I. stolice. Nelze tudíž ve výroku nař. rozhodnutí, že tato přihláška nemůže podle § 27 zák. č. 142/20 Sb. proto, že nebyla učiněna u příslušného úřadu, přicházeti v úvahu, shledati vytýkané nezákonnosti.

Nemůže-li přihláška ta proto, poněvadž nebyla podána u politického úřadu I. stolice, přicházeti při posouzení otázky, zda st-l uplatnil svůj nárok včas, vůbec v úvahu, pak netřeba zkoumati, zda v době, kdy byla učiněna, byla již pro obvod politického okresu bydliště st-lova zřízena řádně podle § 2 nař. č. 561/19 Sb. okr. úřadovna pro péči o válečné poškozence. Neboť, i kdyby byla správná námitka stížnosti, že platně zřízena nebyla (nss věcně otázku tu nezkoumal), bylo by to pro otázku zákonnosti nař. rozhodnutí lhostejno, když, jak dovozeno, uplatnění nároku nestalo se ani u politického úřadu I. stolice eventuálně podle § 26 odst. 1 zák. č. 142/20 Sb. příslušného. Z úvah těch plyne, že žal. úřad právem vyslovil, že st-l dne 14. července 1920 neuplatnil svůj nárok tak, jak je v § 26 cit. zák. předepsáno a že proto při otázce promlčení jeho nároku nelze k přihlášce té přihlížeti.

Stížnost tvrdí dále, že st-l uplatnil svůj nárok u příslušné okr. úřadovny pro péči o válečné poškozence také podáním z 27. září 1923, tedy ještě v dodatečné lhůtě stanovené zák. č. 146/23 Sb. a že proto nelze právem nárok st-lův míti za promlčený.

Stran tohoto podání vyslovil žal. úřad v důvodech nař. rozhodnutí, že st-l nemá nároku na to, aby toto podání bylo meritorně projednáno; dále se v důvodech uvádí, že ostatně ani není prokázáno, že podání ono skutečně u úřadovny bylo učiněno. Stížnost stojí na stanovisku, že st-li přísluší právní nárok na to, aby ono podání bylo meritorně projednáno a vidí vadu v tom, že nebylo důkladně vyšetřeno, že podání ono skutečně na příslušný úřad došlo.

Nss vyslovil však a odůvodnil již v nál. Boh. A 4801/25 právní názor, že cit. zák. v § 2 neposkytuje mužům z činné služby vojenské propuštěným právního nároku na povolení dodatečné přihlášky. Není tedy v rozporu se zákonem, jestli žal. úřad při řešení otázky, uplatnil-li st-l svůj nárok včas, k tomuto podání nepřihlédl a v něm neshledal překážky pro záporné její zodpovědění. Že by se ustanovení § 2 zák. č. 146/23 Sb. na st-le nevztahovalo, stížnost netvrdí. — — —